

Stává se mi stále častěji, že jsem puzen psát skupinové recenze - srovnání různých desek v jednom kontextu dává vyniknout jejich silným i slabým stránkám. Recenzent také pak může méně škatulkovat a názorněji ukázat dobré i špatné příklady. Pravdou je, že někteří umělci občas nesnášejí zařazení do souvislostí se svými konkurenty. I nyní se mi sešla na stole trojice countryových desek. Česká country je v jisté autorské krizi - přebírat americké originály prostě dneska nejde, tak jak to šlo do devadesátých let (jen si poslechněte horní příčky americké countryové hitparády!), na druhou stranu se autoři a kapely brání logickému úkroku do středního proudu (a přitom právě tuhle funkci v USA country aktuálně má). Řešení částečně naznačují níže zmíněné tři desky.

Zcela nové jméno na naší scéně -

Mirek Tabák

- natočil 14 písní na CD s názvem

Černej pasažér

. Písničky podle Mirka Tabáka hodně dlouho zrály už natočeny (od roku 2002) a vydány byly spíše shodou okolností. Samotné jméno interpreta je pseudonymem a umělec předpokládá, že tomu bude i dál. Autorský rukopis nese známky inspirace zpěvným a melodickým folkem, obohaceným o prvky středního proudu - vznikají tak písně, které zařadíte pod countryovou nálepku, ale stále vám budou trochu z pod ní vyčuhovat. Asi nejlépe to charakterizuje hned první skladba, kterou se Mirek Tabák i představuje:

Jsem takovej

. Autor a interpret disponuje vlastně úplně obyčejným hlasovým fondem, ví o tom a drží se sympaticky svým zpěvem "při zdi" - a tím písničky, jejich aranže a textové obsahy vhodně doplňuje a slouží jim. Na desce jsou dvě slavná jména - Mirek Tabák si zazpíval s Pavlem Bobkem a Markem Ebenem. A tyhle dvě skladby budou zjevně nejsilnějšími místy desky. Titulní příběh odcházejícího taxikáře s recitativem Marka Ebena (

Černej pasažér

) je tak sugestivní, že byste byli ochotni vidět na zádech taxikářů takřka andělská křídla. Jezděte jen hromadnou dopravou, aby vám tu krásnou iluzi z písně realita nerozbila a uchovali jste si ji co nejdéle. Duet s Pavlem Bobkem

Klub štvanců

je asi i díky příspěvku zesnulé hvězdy (připomínám, natáčeno 2002) nejsilněji zakotven v country. Kontrastem k těmto dvěma skladbám je třeba píseň

Nebud' blázen

, s náznakem rockového drivu, ovšem i s prvoplánovým ("rockovým", popularizačně naučným motoristickým) textem. Na desce najdeme samozřejmě i skladby, o nichž se toho moc napsat nedá (např.

To si pamatuj

- tady se autor obsahově trochu opakuje), naštěstí ani ve špatném slova smyslu - tvoří pěknou kulisu k těm silným a charakteristickým skladbám.

{desky 1315}

Pavel Woźniak

působí na naší hudební scéně již desítky let, tu s větším, tu s menším úspěchem, tu s větším, tu s menším hudebním vkusem. Několik jeho původních skladeb je mezi trvalým a základním

fondem playlistu Country radia:

Účetní Buřinka Platt

,
Hattie

,
Muž se srdcem kovboje

- a právě na tuto poslední navazuje reminiscencí nejnovější Wožniakovo album -

Muž se srdcem kluka ze Žižkova

. Podle názvu se autor a interpret chce vrátit ke svým kořenům a současně reflektovat aktuální situaci. A to je asi největší kámen úrazu - pokud bych měl použít přirovnání, dopadlo to stejně, jako podobný nedávný pokus

Xindla X

- komunální či politickou satirou. Opět stačí vyjmenovat názvy:

Česko, chybí ti král

,
Trocha hrdosti by nebyla

,
O Švejkovi

,
Pepa Bosák

a další. Ani nebudu vypisovat úryvky textů... I v těchto případech ale skladby podrží hudební složka, jak melodická, tak instrumentační - Pavel Wožniak je prostě především muzikant s bohatou praxí a se srdcem - a podlehl nutkání vyjádřit se k mnohdy složité a nepochopitelné realitě. Také je zřetelné, že autorsky a interpretačně má zkušenosti i s rockovou muzikou a tak (po poslechu desky Mirka Tabáka) získáte další odstín možného pohledu na českou country. Silné, přehledně vystavěné melodie s jasně členěným schématem a hudebně zapamatovatelnými refrény, podpořené aranžemi. Přes výhrady k textům písní ale na desce najdete nejméně dvě silné písně a jednu zajímavost - tou zajímavostí je Wožniakova verze hitu skupiny Eagles

Hotel California

a těmi silnými místy jsou

Kanadskej sen

s textem Vladimíra Čorta - rockově laděná balada, připomínající umírněnější formu jižanského rocku a s mimořádně silným sloganem:

Ztrácím den po dni svůj krásnej kanadskej sen

... Druhou silnou skladbou je pak

Pan Ladislav

- plně autorsky dílem Pavla Wožniaka s naprosto odlišnou atmosférou vyznání syna k otci. Dva důkazy, že i touhu okomentovat realitu či vyjádřit vzpomínky na silné životní události lze usměrnit do vkusné podoby a ve výsledku do podoby hitu. Opět si budete pamatovat refrén jak melodicky, tak textově a obsahově.

Gabriela Goldová

je interpretka, která se čas od času vynoří v country a pravděpodobně se vynořuje i v dalších uměleckých a hudebních odvětvích, která až tak nesleduji, a tak nedokážu posoudit kontinuitu její kariéry. Pro tvorbu countryového alba (v tomto případě s titulem

Přistávací ranvej

) se ale vždy obklopí zkušeným produkčním týmem, tentokrát vedeným

Romanem Šandorem

(kytarista z doprovodné kapely a autor většiny hudební složky alba) a tak se poměrně značně dopředu odsoudí do role zpěvačky, místy až loutky. Dlužno dodat, že jí role zpěvačky sedne dobře a dokáže zjevně splnit požadavky autorů, aranžérů a producentů. Vznikne tak deska, které po formální stránce máte máloco vytknout, současně ale cítíte, že příště se tým vydá za úplně jiným žánrem či stylem a tak trochu tedy celou desku příslušným umělcům nevěříte.

Zvukově je album

Přistávací ranvej

asi z uvedené trojice nejmodernější, osciluje spíše mezi tvrdším středním proudem a country, stále však je ale zakotvena hudebně v minulém tisíciletí (což nemusí být na závadu). I dramaturgicky je vystavěná dobře, nechybí silné skladby, aspirující na hit se všemi atributy (*Nejlepší den*

Přistávací ranvej

) nebo na zanechání silného pocitu v posluchači (*Chci žít láskou*

). Ostatní písně vás neurazí - nicméně, tak jako jsem desku Mirka Tabáka do auta nedoporučoval, Gabrielinu desku tam naopak doporučím a myslím, že tam deska bude spokojena a vy s ní také.

{desky 1316}

Trojice alb, která ukazují možné tváře současné české country, ohlížející se po inspiraci i v jiných žánrech, nemající ale přitom odvahu podívat se přímo do epicentra americké country. Na druhou stranu je velmi sporné, jak by české publikum takovou inspiraci přijalo. České publikum raději setrvává ve sladké nevědomosti country sedmdesátých, maximálně devadesátých let a je mu tam dobře. A interpreti to poznají, a zaplatpámbu, že přinejmenším v těchto uvedených případech požadavkům publika vyhověli se vkusem, značnou invencí a šarmem.